

MARTIN ŠTEFKO
FARMA ZRŮD

2022

NAKLADATELSTVÍ
GOLDEN DOG

FARMA ZRŮD

Text © Martin Štefko, 2021

Obálka © Michal Březina, 2021

Korektury: Veronika Fiedlerová, Lucie Peřinová, Veronika Schreiberová

Sazba: Michal Březina

Vydalo nakladatelství Martin Štefko – Golden Dog v roce 2023
Svatojanská 703, 382 32 Velešín

www.goldendog.cz

1. vydání

ISBN 978-80-88067-93-1 (PDF)

ISBN 978-80-88067-94-8 (ePub)

ISBN 978-80-88067-95-5 (MOBI)

ČÁST PRVNÍ
JAKO UTRATIT PSA

PÁTEK, VEČER

Hank dýchal pomalu, jako kdyby mu stačily jen malé dávky kyslíku, což bylo vzhledem k námaze posledních hodin překvapivé. Kdyby si nyní mohl jít lehnout, nejspíš by ani neprotestoval. Jenže nemohl. Svaly ho bolely. Celé tělo ho bolelo, i když věděl, že to je prostě únava, že nemá žádné skutečné zranění. Neměl v sobě jedinou kulku, snad pouze několik odřenin a ranek, jako kdyby se prvně potápěl a hloupě se chtěl pomazlit s korálem, který se ukázal mnohem tvrdší, než jak na první pohled vypadal. Měl na sobě spoustu krve, ale jemu tekla jen minimálně. Neplýtval s ní, když nemusel. Všechno dělal, jak nejefektivněji dokázal. Celý svůj život takhle žil. Každý krok účelný, každý s jasným smyslem a cílem. Snad až na svatbu, i když i tam měl cíl. Doufal, že mu sňatek pomůže vytvořit takový život, jaký by měl mít, jaký se očekával. Nevyšlo to. A tak dál pokračoval v sólo cestě, která mu vyhovovala i před setkáním se Sandrou. A zdálo se, že jako solitér chce pokračovat i v budoucnu.

Hank mířil zbraní.

Nikdy mu nedělalo problém vystřelit.

A nezdráhal se ani nyní.

PRÁSK!

Jeho parťačka Larisa, žena, která s ním měla nejbližší vztah hned po Sandře, zemřela.

Trefil ji mezi oči.

Přímo do černého.

PONDĚLÍ, VEČER

„Kurva! Kurva! Kurva!“

Hank byl rád, že se za volant posadil on. Pravda, většinou řídil on. Larisa se zatím mohla v klidu probírat poznámkami, které si o případu udělala. Jenže tentokrát rozhodně v klidu nebyla.

„Kurva! Kurva! Kurva!“

Když k případu teprve jeli, většinou před ní ležel nepopsaný list, ale tentokrát to bylo jiné. Tentokrát před ní ležela její milenka. Ne doslova, zatím jen v hlavě. Nahá, mladá, krásná. Jenže teď v těch představách z jejích rtů nesplývala slova lásky, orgasmické výkřiky či spokojené vrnění, tentokrát z jejích úst tekla krev.

„Kurva! Kurva! Kurva!“

Hank nic neříkal. Už dávno vyzoroval, kdy by měl mlčet a kdy mluvit. Pokud by teď začal mluvit, nebo by se snažil Larisu klidnit, obrátilo by se to proti němu. A po tom netoužil. Potřeboval, aby ze sebe Larisa dostala negativní emoce a následně vedla vyšetřování. Tak nějak ale pochyboval, že zůstane nezainteresovaná stejně, jako se to podařilo jemu v případě vyšetřování smrti vlastní manželky. Larisa bude smrt milenkou prožívat. Bude chtít případ vyřešit, půjde do toho po hlavě, a to by mohl být problém. Nebude se chovat racionálně, emoce půjdou kupředu, logický úsudek ustoupí.

„Jak je tohle do prdele možný?!“

„Co konkrétně?“

„Jak je kurva možný, že někdo sejmul zrovna holku, která se mi líbila?“

Hank se nadechoval k odpovědi, ale nakonec se rozhodl, že i teď by měl mlčet a nechat si úvahy pro sebe. Alespoň nějakou chvíli.

„Protože se mi ta holka líbila, tak to musela odnést?“

„Nemyslím si,“ zkusil to Hank relativně diplomaticky.

Larisa si prohrábla vlasy. „A je to vůbec ona? Kolik ženských v New Yorku se jmenuje Sugar? Jsem si jistá, že ta moje nebude jediná.“

„Nejspíš ne,“ souhlasil Hank, „ale na té adrese pravděpodobně jediná bude.“

„Kurva! Kurva! Kurva!“ zopakovala Larisa našťvaně a každé slovo doprovodila ranou do palubní desky policejního vozu.

„Pomáhá to?“

„Co jako?!“ obrátila se na parťáka vztekle.

Slabší povaha by mohla vyskočit z kůže, ale detektiv zůstal naprosto klidný a dál bezpečně vedl auto večerním newyorským provozem. „Nadávat a mlátit,“ odpověděl.

„Jasně, že to kurva nepomáhá!“ zkrřížila si ruce na prsou a kopla do podlahy vozu. „Ale taky by mi nepomohlo, kdybych jen tak klidně seděla. To bych nejspíš explodovala, jak se to ve mně vaří.“

„Takže když se nad tím zamyslíš, tak ti vlastně to řvaní a mlácení pomáhá.“

Larisa vyvalila oči a zírala na Hanka jako na kořist, kterou zakousne a bude tak dlouho trhat, dokud z ní nezbude akorát kostra. „To si ze mě děláš prdel?! To mě jako chceš opravovat, když jsem nasraná?!“

„Jenom debatuju.“

„Tak nedebatuj! Nech mě řvát a prostě... já nevím, buď lidskej. Řekni, jak je to na píču. Jak je ten život zkurvenej a takový ptákoviny.“

„A to pomáhá?“

„Já kurva nevím! Víc asi pomáhá řvát!“

„Tak řvi,“ pokrčil rameny. Hledal místo, kde zaparkovat.

„Áááááá!“ poslechla Larisa. Kopala nohama, což trochu připomínalo Freda Flintstonea a Barneyho Rubblea, když na cestu do práce rozjíždějí parnímu válci podobné auto. Ale nikdo se nesmál. Hank našel místo a zaparkoval. Larisa se snažila uklidnit, aby na místo činu nevylézala jako zběsilá fúrie, která všechny sežere zaživa.

„Zvládneš to?“ zeptal se Hank po chvíli ticha, kdy se nezdálo, že Larisa znovu vybuchne, stejně jako se nezdálo, že by se chystala vystoupit.

Neodpověděla přímo, ale nabídla partákovi několik otázek: „Už jsi někdy lízal ženskou a měl pocit, že to nemůže bejt lepší? Už jsi v sobě měl tak šikovný prsty, že jsi ani nevěřil tomu, že tu holku znáš jenom pár dní?“

„Ne,“ odpověděl Hank s naprostým klidem.

„A stalo se ti, že tu holku pak někdo zastřelil? Jako ne že by měla dopravní nehodu, ale někdo ji sejmul. Ke všemu se ještě jmenovala Sugar. Ty vole, to je jak ze zkurveně blbý telenovely šmrncnutý pornem.“

Hank nic neřekl.

„Jasně, klidně si dělej srandu,“ reagovala na nejasný myšlenkový pochod, „že by tohle nikde neodvysílali, minimálně ne v čase, kdy se dívaj děcka, ale tohle je fakt ujetý. A nejvíc mě sere, že já v tomhle hraju hlavní roli!“

Hank se rozhodl, že je ta pravá chvíle, a řekl: „A chápeš, že v tom nejspíš vážně hraješ hlavní roli?“

„Co tím jako chceš říct?“ obrátila na něj hlavu se zmateným pohledem.

„Co když – z nějakého důvodu, o němž zatím nevím nic bližšího – je tohle skutečně osobní a ty máš... mít hlavní roli, jak jsi řekla.“

Larisa parťáka propalovala očima. Pak se nadechla a... zase vydechla. Po chvíli se jí podařilo promluvit: „Chceš mi říct, že po případu, kde se jeden vyšinutej plešatej magor postaral o jednoho z našich kolegů, protože spolu měli něco z minulosti, je teď řada na mně? Mám taky nějakýho vlastního šílenýho stalkera, kterej se mi mstí za to, že jsem mu na střední dala kopačky, protože jsem si ujasňovala vlastní identitu? Jako fakt mi chceš říct, že teď jedem jenom osobní případy a já budu muset všem holkám, co jsem je byť jenom očíhala, napsat, že jsou možná ve smrtelným nebezpečí, protože se jejich kundička dostala moc blízko tý mý?“

Hank pokrčil rameny.

„Ale tvrdíš, že Sugar umřela proto, že mě znala.“ Její pohled byl ledový, nesmlouvavý, a přesto v sobě měl něco tragického, smutného, co by mohlo kdykoli proniknout ven.

Zavrtěl hlavou. „Nic takového netvrdím. Jenom předpokládám.“

Larisa odvrátila zrak.

Hank chvíli čekal.

Nepromluvila.

„Zvládneš to?“ zeptal se znovu.

„Mám na výběr?“ pronesla chladným tónem.

„Bude tam ležet mrtvá, bude to v místě, kde jsi s ní byla.“

Larisa přivřela oči. „Máš v sobě spoustu taktu.“

„Jenom tě varuju.“

„Jo, já vím. Dokonce mám pocit, že to myslíš fakt dobře.“

„Nechci, abys zbytečně trpěla.“

„Vždyť o nic nejde,“ máchla rukou a pokusila se o úsměv. „Dvakrát jsem s ní spala, nic víc v tom nebylo.“

„Kdyby něco—“

„Zvládnou to,“ ujistila Larisa parťáka a vystoupila z auta. Vzduch byl oproti předchozím dnům překvapivě chladný. Anebo ten chlad vycházel z ní? Přitáhla si sako těsněji k tělu, ne že by to pomohlo. Policisté již čekali na místě činu ve větším počtu, nejen pochůzkáři, viděla i Mariovo služební auto. Snažila se myslet na něco jiného. Třeba na to, jak tohohle mladého nováčka hodili do vody s tím, že se prostě musí naučit plavat sám. Stanley ho zaučoval týden a kousek, víc času nedostal. A přesto tu Mario teď je, dělá svou práci, jak nejlíp umí, sám se tahá se všemi krámy, které potřebuje, sám si řídí. Ne, Larise tahle myšlenka na náladě nepřidala, jen jí ukázala, jak jde práce na jejich oddělení do kopru, když ani nejsou schopni dát jim nového člověk. Protože mají Hanka. A Hank vydá za všechny. Podívala se na parťáka. Dvoumetrový obr, který by se dobře vyjímal na hřišti mezi hráči amerického fotbalu nebo v ringu proti šampionovi v těžké váze. Hank, který všechno vyřeší. Asi je to pravda. Vyřeší všechno, ale za jakou cenu? Co všechno se odehrává v té jeho boxerské hlavě? Tak nepřístupný, tak neprostupný, tak odtažitý. Anebo tak bezcitný? Ano, věřila tomu. Emoce jsou něco, co nedokáže cítit tak, jako je cítí jiní lidé.

Povzdechla si. „Zvládnou to,“ řekla znovu.

Hank přikývl a vyrazil jako první. Policisté stáli kolem domu jako ukazatele, a tak prostě jen procházel. Pokud na něj kývli, vrátil jim stejné gesto, pokud jej pozdravili, pozdravil je. Pokud mlčeli, mlčel i on. I když v domě na rozdíl od Larisy nikdy nebyl, neptal se na cestu, neměnil směr, neztratil se. Jako první vešel do bytu Sugar Styles.

Larisa se zastavila. Zastavila se ve dveřích, jimiž procházela jen čtyřicet osm hodin zpátky a pak jimi ráno odcházela, aniž by ji jen napadlo, že se sem záhy vrátí, ale z naprosto jiného důvodu. Stačilo udělat několik málo kroků a její poslední milenka tam bude ležet mrtvá, chladná, taková, jakou ji doposud nepoznala. Ne, nevěděla, jestli chce vidět to krásné mladé tělo, to šikovné krásné mladé tělo studené, mrtvolné, bez jiskry, bez špetky planoucího žáru.

„Seržantko, objekt je zajištěn,“ přišel k Larise policista a podával jí základní hlášení. „Přímé svědky nemáme. Na místě jsme nikoho dalšího nenašli, ten, kdo ji zabil, místo opustil a nezanechal na první pohled nic.“

Detektivka přikývla. „Uvidíme, jestli tu najde něco náš forenzní specialista.“

„Stanleyho je mi líto. Byl to dobrý chlap.“

Larisa potlačila ušklíbnutí a řekla: „Díky. Taky ho budeme postrádat. Co sousedi?“

„Ptali jsme se v sousedních bytech, ale vypadá to, že nikdo nic neví.“

„Nepřijde vám to ujetý?“ podívala se Larisa policistovi přímo do očí. Věděla, že ho zná, že s ním mluvila už několikrát, ale na jméno, ani křestní, si nevzpomněla.

„Co přesně?“

Prohrábla si vlasy. „Tohle je tak velký zkurvený město, který má na Manhattanu hodně přes šedesát tisíc lidí na kilometr čtvereční. Víte, že v Americe nenajdete místo s větší hustotou lidí?“

Policista zavrtěl hlavou.

„Ale i když jsou ty lidi na sebe namačkaný jak sardinky, jakmile se něco stane, stejně nikdo nic neví. Milióny lidí a nikdo nic neví.“

Strážník chápavě pokyvoval hlavou. „A proto máme vás, ne? Abyste to zjistili za všechny ostatní, našli šmejda, co to spáchal, a udělali z našeho světa zase o trochu lepší místo.“

„Fakt myslíte, že tohle může bejt lepší místo?“ Pohlédla na něj jako na hloupé dítě.

Policistu z míry nevyvedla. „Jasně že ne, seržantko,“ odpověděl, „copak bysme chtěli, aby to bylo lepší místo pro život? Co bysme pak dělali za práci?“

Ke svému vlastnímu překvapení se uchechtla. „Tohle je tak neskutečně cynicky pozitivní pohled na svět, že možná bude jedinej správněj.“ Nechala policistu stát na místě, aby sama následovala Hanka, který už obhlížel pokoj, jenž Larisa velmi dobře znala. Přesně v téhle ložnici ležela, když si s Sugar navzájem dělaly dobře. A Stanley zatím umíral. V téhle ložnici pocítila rozkoš, jako už dlouho ne. Teď se sem vrací, aby... našla Sugar v podobné poloze, v jaké ji měla před dvěma dny. Ležela na posteli, hlavu zakloněnou přes hranu matrace, jako kdyby jí slastně zvrátila k zemi. Larisa při vstupu neviděla průstřel v hlavě své milenky, ale neměla pochyb o tom, že je mladá žena mrtvá. Její tělo, ať mělo normálně krásnou světlou kůži, bylo nyní až namodralé. Neležela

tu chvíli, stačila vychladnout. Nohy rozhozené, necudně, což jen podporovala skutečnost, že na sobě měla pouze župánek, který se jí při dopadu na postel rozevřel. Ruce hozené bez ladu a skladu kolem těla. Larisa neviděla místo činu tak, jak ho viděl Hank, nedokázala si domýšlet pohyby jednotlivých aktérů, neviděla detaily, ale tohle viděla jasně. K Sugar někdo přišel. Představovala si ho jako muže v černém. Sugar ho znala, otevřela mu. Nechala ho, aby za sebou sám zavřel. Čekala na něj? Možná ano. Jen v negližé. Že by... Ne, až tak moc si domýšlet nechtěla. Sugar šla do ložnice. On za ní. Sugar se na hosta otočila. A on už tam stál s namířenou pistolí. Vyšla rána. A Sugar se pozadu skácela na postel, jako kdyby v nějakém romantickém záběru ve filmu padala do vln, odkud ji pak vyloví její milý, který si ji odnese do... postele. Vrah uklidil zbraň a odešel. Ještě za sebou nejspíš zavřel dveře. Rychlá a čistá práce. Bez svědků.

„Bud' jsem viděla moc filmů,“ stoupla si Larisa hned vedle Hanka, který obhlížel scénu, „anebo tohle vypadá jako práce profesionála?“

„Nájemný vrah?“ podivil se Mario od fotoaparátu, kde naposledy zachycoval krásu Sugar. Skoro nahou, vyzývavou, a přesto ledovou.

„I provedení naznačuje, že se jednalo o někoho, kdo věděl, co dělá,“ souhlasil s Larisou Hank, který se nad její dedukcí nijak nepozastavil.

Seržantka kolegovi předestřela svou představu.

Hank se na ni chvíli díval a pak jen přikývl. „Ano. Oběť dotyčnému otevřela, takže ho znala. Pozvala ho k sobě, očividně neměla problém zůstat před ním téměř nahý.“

„A on ji chladnokrevně zastřelil,“ dokončila Larisa.

„Ano.“

„Ale proč?“

„Ne proto, aby ji znásilnil.“

Larisa se na partáka podívala s pozvednutým obočím.

Hank začal vysvětlovat. „Oběť se po smrti vyprázdnila, ale jak můžeš vidět, ty tekutiny pocházejí z jejího těla.“ Malou baterkou s UV světlem ozařoval plochu kolem mrtvolky v oblasti boků a rozkroku.

Larisa naklonila hlavu a podívala se na podivně nasvícené skvrny pod Sugar. Musela zavřít oči, aby se uklidnila. Srdce jí prudce bušilo a ona víc a víc pochybovala o přičetnosti svého partnera. Sugar skoro neznala, ale prožívala s ní intimní chvílky. A Hank o ní mluví jako o oběti. A úplně stejně se díval na mrtvolu své manželky a jako robot, který nepocituje ani trochu smutku, ani trochu bolesti, zkoumal její tělo a dedukoval, co se asi stalo, kde přišlo k jednotlivým ranám.

„Jsi v pořádku?“ zeptal se Hank, skoro cítila v jeho hlase starostlivost, ale věděla, že pokud tam je, není skutečná, jenom hraná.

„Jsem v pořádku,“ řekla, když otevřela oči a podívala se na detektiva s klidem, který v sobě někde hluboko našla. „Máš pocit, že tu mohl vrah zanechat nějaké jiné stopy?“

Hank rázně zavrtěl hlavou.

„Já jsem tu ještě neskončil,“ vložil se jim do hovoru Mario.

Hank se jal svůj postoj vysvětlovat: „Vrah se tu nezdržel. Nehledal nic konkrétního. Šel jen po oběti. Když se podíváš kolem, všechno vypadá poklizené, všechno je na svém místě, nic, co by rozhazoval člověk,

který něco hledal. Vešel, zabil a odešel. Můžeme se zkusit podívat na otisky na klice, ale pokud tohle byl profesionál, tak měl rukavice. Tady nešlo o loupež ani o nic jiného, šlo jen o to oběť odklidit, umlčet jí.“

„A co mohla říct?“ zeptal se Mario.

„To je dobrá otázka,“ pochválil ho Hank a díval se přitom přímo na Larisu. „Ale zatím na ni nedokážu odpovědět.“

Larisa přimhouřila oči a přeměřovala si Hanka. „Ty seš přesvědčenější, že to fakt souvisí se mnou, co?“

Hank přikývl.

„A nevidíš v tom trochu moc?“

„Oběť se s tebou seznámila a za týden je mrtvá. Tohle prostě nemůže být náhoda.“

„Co by za tím jako mělo bejt?“

„Nevyptávala se tě na práci? Nemohla zjišťovat informace?“

Larisa stiskla zuby, chtěla něco odseknout, ale nakonec se přiměla o otázce přemýšlet. Neřekla Sugar skutečně něco kompromitujícího, tajného? Nezapomněla se po některém z orgasmů? Neprozradila něco důležitého, nebo dokonce nebezpečného? Ač si snažila všechny chvíle se Sugar vybatvit – a zase tolik jich nebylo – nenapadala ji žádná, kdy by jí cokoli ohledně práce uniklo. „Ne,“ odpověděla nakonec.

Hank na sobě nedal ani trochu znát, jestli je s odpovědí spokojen, nebo zda jí věří. „Nestalo se něco, co by naznačovalo, že by po nějakých informacích mohla jít?“

„To mě jako vyslýcháš?“

„Jsme na místě, kde jsi s ní trávil čas, ne?“

Přikývnutí.

„Pokud se něco stalo, něco, co by mohlo mou teorii potvrdovat, došlo by k tomu tady. Chci prostředí využít k osvěžení tvé paměti.“

Larisa se uchechtla tomu, jak je parťák efektivní. Ne, nedivila se. Tohle byl Hank. Fungoval jinak než ostatní. Fungoval na jiných principech, které sama nikdy nepochopí.

„Dej mi chvilku,“ zvedla prst a odvrátila se. Vyšla z ložnice a zastavila se až na chodbě před bytem. Chvíli stála zády k otevřeným dveřím a pak se podívala zpět dovnitř. Ale snažila se nevidět to, co tam bylo nyní, snažila se vidět to, co tam bylo před dvěma dny, když za Sugar podruhé přišla. Dveře byly zavřené a mladá žena jí otevřela. Chtěla potlačit krásu Sugar, jak jí to slušelo, jak se na ni těšila, ale pocitů se nedokázala zbavit. Nechápala, jak to Hank zvládne, nerozuměla tomu, jak moc rozbitý musí být. Oprostila se od emocí, co to jen šlo. A vešla. Znovu vešla do bytu, kde se před dvěma dny skoro celou noc milovala s holkou, která mohla být její dcerou, kdyby ji měla skutečně brzy. Procházela předsínkou. Pamatovala si, že zamířila rovnou do ložnice. Ne... vlastně ne. Ještě něco spolu...

Larisa si posměšně odfrkla.

Hank stál ve dveřích do ložnice a beze slova čekal.

„Seš sráč, ale asi génius.“

Nic neřekl a dál čekal, oči klidně upřené na seržantku.

„Když jsem tu byla poprvé, nechala jsem si tu kabelku.“ Mario přestal cvakat fotoaparátem, stál za Hankem a poslouchal. „Tohle by se mi nikdy nestalo. Dávám si ji vždycky na místa, kde ji nezapomenu. Tentokrát na takovém místě nebyla, i když si jsem

skoro jistá, že jsem ji dala sem.“ Ukázala na malý stolek v předsíni.

„Takže ti kabelku schovala?“

Larisa po chvíli rozvažování přikývla. Opravdu se hodlala přehoupnout do stavu, kdy dvě nejkrásnější noci za poslední dobu degraduje na to, že ji její milenka využila? A to si ani nedokázala domyslet k čemu vlastně. Začínala cítit nepříjemný tlak v žaludku.

„Máš v ní něco důležitého?“ ptal se Hank.

Zavrtěla hlavou. „Šminky, nějaké sladkosti, cestovního robertka—“

„Cestovního...“ neudržel se Mario, ale okamžitě si připlácl ruku na pus.

„Klíče, peněženku i telefon nosím u sebe, abych to měla všdycky při ruce. To jsou věci, který potřebuju a který nechci nikde odkládat.“

„Takže nic důležitého?“ ujišťoval se Hank.

„Ne, myslím, že ne. A v tý kabelce bylo všechno, co tam bejt mělo, když jsem si sem pro ni šla.“

„Hmm,“ protáhl Hank a trochu zvedl hlavu, jako kdyby stál modelem pro portrét a malíř jej požádal, aby lépe ukázal profil.

„Co hm?“

Pokrčil rameny. „Vlastně nic. Z tohohle nemůžu nic vyvozovat.“

„No nekecej,“ pronesla Larisa bez úsměvu. „Zatím teda víme hovno.“

„Na začátku to tak bývá,“ utrousil detektiv a seržantka si nebyla jistá, jestli si z ní neutahuje. Už nějakou dobu měla pocit, že se u něj objevil smysl pro humor, který mu dřív chyběl. Naučil se říkat věci, aby u ostatních vyvolal pobavení. Vlastně ho za to trochu obdivovala. Chtělo to hodně učení.

„Jo, máš pravdu,“ řekla nakonec a prohrábla si vlasy. „Kdo zná tuhle čtvrt?“ Otázku směřovala na dvojici policistů, kteří hlídali u dveří, jako kdyby bylo třeba bránit místo činu před davy. Jenže nikdo nepřišel.

„Joe tady vyrůstal, přímo v ulici,“ prohodil vytáhlý policista, očividně s italskými kořeny a touhou alespoň malinko vypadat jako mafián, čehož docílil až nepříjemně mastnými a ulíznutými vlasy, dokonale oholenou tváří a neskutečně špičatými puky na kalhotách.

Joe postával vedle, menší, zavalitější, starší, se strništěm, které by potřebovalo oholit. Díval se na Larisu očima, které neprozrazovaly zájem, ale ani znudění, prostě dělal svou práci. A teď čekal, co bude další úkol.

„Nejde mi ani tak o to, kdo tady vyrůstal,“ upřesňovala Larisa, „jde mi o to, jestli víte, jak jsou tu rozmístěny kamery.“

„Ale tohle–“ začal policista, který představil Joea.

„Tohle si můžeme zjistit,“ přerušila ho Larisa. „To vím taky. Jde mi jenom o to, jestli už po tom někdo šel, jestli někdo vydal příkaz, protože si uvědomil, že je to skvělejší nápad. Člověk, kterej to tu zná, by takovej nápad mohl mít, tak by mě potěšilo, kdybyste mi řekli, že už jste zavolali na ty správný čísla, že na mě bude na stanici čekat neskutečně dlouhej záznam, na kterej se podívám, až budu vědět, kdy byla oběť zabitá, protože se mi nechce projíždět čtyřicet osm hodin záznamů z několika kamer – jo, doufám, že je v okolí víc než jedna.“

Strážník s italskými předky mlčel, a tak se slova ujal Joe: „Seržantko, tak daleko jsme se nedostali, tohle po nás většinou nechtějí. Ale kdybych vám mohl

doporučit,“ vytáhl z náprsní kapsy notýsek s malou tužkou a začal do něj velmi rychle něco psát, „tak kamery na těchto ulicích a na těchto křižovatkách by měly být co k čemu. Tam by se vrah mohl objevit.“

Larisa se na Joea usmála. „Díky. A jestli jsem protivná, tak mě klidně pošlete do prdele.“

Joe jí podal papírek vytržený z notesu. „Však jsme všichni lidi a snažíme se svoji práci dělat co nejlíp.“

Larisa se uchechtla. „Jste dobřej klidás. Jakej máte recept?“

„Mám malý koule,“ odpověděl Joe bez zaváhání.

Detektivka vyprskla smíchy. Poplácala Joea po rameni a otočila se, aby něco řekla Hankovi, který ale už nestál na místě. Konverzaci s Joem bral jako její a nejspíš jako naprosto zbytečnou a nepřínosnou, tedy minimálně tu část, kde už se neptala na kamery.

Vrátila se do ložnice.

Hank se skláněl pod postel.

„Hledáš bubáka?“

„Jen pro jistotu.“

„Jen pro jistotu hledáš bubáka?“

„Jen pro jistotu se dívám, jestli tam náhodou něco není.“

„Třeba vrah?“ usmívala se Larisa, ale pak její pohled znovu padl na mrtvé tělo a obličej jí ztvrdl. Jako kouzlem. Svět byl pořád stejně na hovno.

„Nábojnice,“ upřesnil Hank.

Larisa by se plácla do čela. Tohle jí taky mohlo napadnout.

„Někdy jsou lidi, když nabíjejí, méně opatrní a nedojde jim, že by bylo dobré si vzít rukavice, aby na nábojnici nenechali otisk.“

„Za předpokladu, že si zásobník nabíjejí sami.“

„Ano.“

„A našel jsi něco?“

„Ne. Jak jsme říkali, tohle byl profesionál a nechtěl po sobě zanechat žádnou stopu.“

„Takže kamery a sousedi?“

Hank přikývl.

„Víš, co máš dělat?“

Nastalo ticho, které trvalo překvapivě dlouho.

„Mario?“

Mladík se na Larisu podíval a zasekl se v pohybu, kdy se snažil nafotit kabelku, kterou si Sugar dala k posteli na zem, nejspíš proto, aby na ni vleže dosáhla. Nevypadala, že by se v ní někdo hrabal. Mladík ale nechtěl žádný potenciální důkaz vynechat. „To bylo na mě?“

„A vidíš tu jinýho zelenáče?“

„Nevidím,“ připustil Mario a do tváře se mu nalila červeň.

„Takže?“ poklepala Larisa špičkou boty o koberec s vysokým vlasem.

„Vím, co mám dělat?“ zkusil to Mario.

„Skvělý. Máme telefon... oběti?“

Mario přikývl. „Je v kabelce.“

„Měla nějakou další techniku? Počítač, tablet, něco takového?“

„Vypadá to, že ne. Aspoň jsem zatím nic nenašel.“

„Jo, taky jsem si ničeho takového nevšimla. Kdyby něco, jsem na telefonu.“

Mario přikývl a snažil se za každou cenu vypadat jako někdo, kdo ví, co dělá. Sám takový pocit měl, ale seržantka ho snadno rozhodila. Cítil se vedle ní jako malý kluk, kterým pro ni asi byl, ale rozhodně si nemyslel, že by na práci na okrsku neměl, ani že

by neměl na práci s Hankem Giorgiem. Ne, on jim bude schopný dokázat, že na to má. Pomalu dokončoval focení, aby následně sejmul otisky prstů. Tušil, že většina jich bude oběti, ale jeden nikdy neví.

„Nájemníci jsou informováni o tom, že se budeme vyptávat?“ zeptala se Larisa Joesa.

„Samozřejmě,“ odvětil Joe.

„Jak se jmenujete strážníku?“

Podíval se na ni trochu překvapeně, ale řekl: „Joseph Silk. Proč?“

„Joe Silk, to se mi líbí. Vy se mi taky líbíte.“

„Jsem ženatej.“

„A já lesba. Prostě se mi líbíte.“

Policista s italskými kořeny jen zíral.

„Z těch pár vět, co jsem řekl?“

„Asi chemie,“ ušklíbla se Larisa. „Takže se na vás můžu spolehnout, že se na místo nedostanou novináři, ani jiný šmejdi? Nechci, aby se fotka tý holky ještě před půlnocí objevila na internetu.“

„Na nás je spoleh.“

„Jako bouchači nevypadáte,“ rýpla si.

„Máme bouchačky, to stačí.“

Larisa na Joesa mrkla a pokynula Hankovi.

„Pomáhá to?“ zeptal se.

„Co jako?“

„Tohle vykecávání,“ upřesnil, když se vydali po schodech o patro níž.

„Jo, asi jo. Zlepšila se mi nálada a nemusela jsem myslet na to, že o pokoj dál leží holka, co byla fakt skvělá v posteli, ale nejspíš to na mě hrála, aby ze mě něco dostala. Takže jo, vykecávání pomáhá.“

„Jen jsem se ptal.“

„Je mi to jasný, snažíš se poznat naši rasu.“

K Larisinu překvapení se Hank usmál.

„Fakt?“

„Co?“

„Jsi pochopil vtip?“

Hank na ni mrkl a nic neřekl.

„Hele, ale jako fakt. To jsi—“

Detektiv zaklepal na dveře.

„Tys normálně ten rozhovor utnul. Tobě byl nepříjemnej!“

„Zbytečný,“ opravil ji.

Larisa se nadechovala, že ještě něco řekne, ale za dveřmi se ozval hluk, jak k nim někdo přistoupil a kukátkem zjišťoval, kdo se k němu v takovou nekřesťanskou hodinu dobývá.

„Só chsete?“ ozvalo se s příšerným přízvukem zpoza dveří.

„Dobrý den, seržantka Larisa Kramer, Newyorská policie. Potřebovali bychom se na něco zeptat ohledně případu. Mohla byste nám prosím otevřít.“

„Tátý niktó neni.“

Larisa se překvapeně podívala na kolegu. „V bytě nad vámi jsme našli tělo. Potřebovali bychom vědět, zda jste v domě nezaznamenala něco podezřelého, když—“ Larisa zmlkla, protože se bytem rozlehl lomoz. „Co se to kurva děje?“

Hank přilepil ucho ke dveřím. Chvilí poslouchal. Jeho tvář nedala nic znát. Pak od sebe najednou Larisu odstrčil. S pořádnou silou. Neudržela rovnováhu a dopadla na zem.

Všechno přehlušila obrovská rána. Rána, po které se dveře rozletěly na kusy.

„Co to kurva...“ nedořekla. Hlava začínala chápat, co se dělo. Na něco kápli. Náhodou. Ale šlo o něco, co

smrdělo kriminálem. A pořádně. Málem si hledala míry rakve. Naštěstí Hank... Podívala se na partáka. Dávno na nohou, připravený střílet. Přilepený na zárubně prostřelených dveří. Máchl rukou. Další ohlušující výstřel.

K Larise už se seběhli policisté.

„Jste v pořádku?“ ptal se někdo. Možná Joe.

Přikývla. Na víc se nezmohla. Nechala si pomoci zpět na nohy. Policisté se kryli.

„Zvládnete to?“ zahulákal na ně Hank.

Joe a italský policista se po sobě podívali.

„Jo, zvládneme,“ odpověděla Larisa, už také se zbraní v pohotovosti.

„Dobře,“ přikývl Hank. „Zkuste se tam dostat co nejdřív. Jsou v tom drogy. Splachují tam jak o život. Nejméně tři lidi. Korejci.“ A pak odběhl po schodech dolů.

„Kam šel?“ nechápal ulíznutý policista, jemuž se po běhu ze schodů pocuchaly vlasy.

„Požární schodiště.“

„Cože?“ nechápal strážník.

„Někdo utíká po požárním schodišti.“

„Aha,“ odušil policista hloupě. „A jak ví, že to jsou Korejci.“

„Asi podle přízvuku.“

„To jako fakt?“

„Jo. Jste v pohodě?“ prohrábla si Larisa vlasy volnou rukou a překvapivě ji to uklidnilo ještě víc. „Vím, že takhle jste si to nepředstavovali, ani já ne, ale musíme se dostat dovnitř. Máte nějaký slzný granáty nebo něco?“

„Nejsme SWAT,“ řekl Joe klidně.

„Jo, to jsem si myslela. Mario,“ pokynula na mladého technika, který nerozhodně stál na schodišti. Za ním další policisté z původního místa činu.

„Ano?“ sestoupil k ní trochu nejistě.

„Chci tvůj foťák.“

„Teď?“

„Potřebuju blesk.“

„Blesk,“ zopakoval, ale jakmile to řekl, svitlo mu. V bytě podle všeho panovala tma. „Co mám...“ Nedořekl, protože musel ztěžka polknout.

„Ty ani hovno. Dej mi ten foťák a nastav mi to tak, aby to blejsklo, když zmáčknu spoušť. Ale jako pořádněj blesk na první pokus. Žádný čekání.“

Mario přikývl a udělal, co chtěla. Fotoaparát podal Larise do natažené ruky.

„Tohle bude prdel,“ usmála se seržantka.

„To jako fakt nechcete počkat na posily?“ ozval se italský policista šeptem.

„Jak se jmenujete?“

Zarazil se, jako kdyby mu něco uvízlo v krku, ale nakonec odpověděl: „Frank DeLuca.“

„Franku, já tu posily mám. Vy dva mi budete krýt záda. A vy tři,“ ukázala na policisty na schodech, „budete jednat, kdyby se něco posralo. Posily zavolejte sami, já na to fakt čas nemám.“

Bez dalších řečí přistoupila co nejbliž k díře ve dveřích. Byla dost velká, aby jí prostrčila hlavu.

„Tady Newyorská policie! Vzdejte se, nebo budeme střílet!“

Čekala na reakci. Žádná nepřišla.

Takže na tři, řekla si v duchu.

Raz.

Potěžkala v levé ruce fotoaparát a ujistila se, že ho drží pevně, aby mohla zmáčknout spoušť.

Dva.

Sevřela zbraň v pravé ruce a pohledem se ujistila, že je odjištěná.

Tři.

Namířila blesk do díry.

Zmáčkla spoušť.

Blesk osvítil vnitřek.

Larisa odpočítala vteřinu.

Nic. Žádný výstřel.

V otočce se čelem dostala hlavou do díry, zbraň namířenou kupředu.

Vystřelila.

PRÁSK!

Namířila znovu i fotoaparát. Znovu zmáčkla tlačítko.

Další blesk.

Osvítila si muže, který se snažil zmizet za rohem, ale oslněný naboural do zdi. Prve ho nejspíš netrefila.

PRÁSK!

Podruhé už ano.

„Baterku!“ zařvala, aby si nemusela pořád svítit bleskem. Zatím se stáhla, aby po ní někdo nevypálil někdo další.

Joe v klidu přiběhl, převzal fotoaparát a podal jí baterku. „Riskujete,“ prohodil.

„Jo, dneska je večer, kdy jsem na tohle připravená dokonale. Běžte na druhou stranu.“

Bez řečí uposlechl, ale pro jistotu se kolem dveří valil po zemi, aby nikdo nevystřelil po něm. Stoupl si pak naproti Larise.

Otočila klikou.

Zamčeno.

Dvakrát do zámku střelila.

Nepodvolil se, ale už stačilo jen pořádně kopnout.

Ruku s baterkou pod zbraní. Cíl v nedohlednu. Chodba prázdná, na zemi se válely nohy postřeleného muže.

„Čisto!“ oznámila. Vykročila kupředu. Pomalu. Joe za ní, jako kdyby staří partáci, co mají tohle nacvičené.

Chodba se rovnou otevírala do velkého obývacího pokoje. Larisa rozsvítila. Kryla se za roh. Zbytečně. Místnost byla podle všeho prázdná. Překročila ležícího muže. Joe do něj kopl. Ne, ještě nezemřel, i když se z něj valilo překvapivě hodně krve. Larisa mířila před sebe, na pravou stěnu. Kdyby někdo vyšel ze záchodu. Joe mířil do prostoru obývacího pokoje. Okno otevřené dokořán. Hank měl pravdu. Někdo utekl. Larisa šla ke koupelně. Joe kontroloval pokoj. Velkou pohovku. Křeslo. Někdo se za nimi mohl schovávat. Někdo...

Někdo spláchl záchod.

„Vylez ven s rukama nad hlavou!“

Ticho.

Joe stál a dál kontroloval obývací pokoj. Uslyšel za sebou zvuk. Ohlédl se jen mírně. Frank. Jistil ho.

„Vylez ven s rukama nad hlavou!“ zopakovala Larisa rázně.

Nic.

„Kolik jich tu je?“ pošeptal Frank Joeovi.

„Nevíme.“

„Minimálně tři,“ houkla Larisa přes rameno.

„A kde je ten třetí?“

„Nevím.“

„Kurva. Tohle je jak lízt do jámy lvový.“

„Posily už jsou na cestě?“

„Jo.“

Ticho.

„Poslední výzva!“ oznámila Larisa. „Jestli nevylezeš na tři, budeme střílet!“

Ticho.

„Raz!“

Frank ani nedutal.

„Dva!“

Joe ani nedutal.

„Tř–“

Larisa nedořekla. Staly se dvě věc najednou.

Zaprvé noha vykročila z koupelny. A s ní i ruka. Jedna. Vytrčená vzhůru.

Zadruhé se z obýváku ozval hluk. Z kuchyňského koutu. Ani Frank, ani Joe přesně nepochopili, co se stalo.

PRÁSK!

Zazněl výstřel.

Z jediné zbraně.

Frankovy.

Larisa nečekala, až se objeví někdo další. Skočila po ruce vytrčené ze záchodu. Srazila ženu k zemi. Nebyla ozbrojená. Přesto si s ní počínala nešetrně. Bez výčitek. Na jeden malý byt až moc střelby. Rovnou malé ženě nasadila želízka. Ta se nevzpouzela, i když neustále něco mlela.

„Rozumí někdo korejsky?“ zeptala se.

Nikdo neodpověděl.

„Já jsem...“ nedořekl Frank a díval se, kam mířila jeho pistole. Na zemi leželo tělo. Mrtvé tělo. Lebka se muži skoro rozpúlila. Krev a mozek ohodily kuchyňskou linku.

„Dobrá muška,“ řekl Joe klidně.

„Kde se tam vzal?“ vydechl Frank nevěřící.

„Vyskočil z tý skříňky,“ ukázal Joe namířenou pistolí na kuchyňskou linku.

„Ty vole.“ Frank si přejel rukou po tváři, jako kdyby se chtěl ujistit, že je stále tím samým člověkem, že je pořád na místě, že se svět nepřevrátil.

„Zkontrolujte všechny skříně. I ledničku. Já jdu do ložnice,“ instruovala Larisa. Dovnitř už se za nimi dostali další policisté.

„Prober se,“ uštědřil Joe Frankovi ránu do zad.

„Tohle... tohle...“ Nebyl schopný větu dokončit.

„Jo, tvůj první, je mi to jasný,“ mluvil Joe dál klidně. „Tak myslí na to, jak po kouzelným lese běhají jedno-rožci, a kdyby ještě nějaký šmejd vyskočil z mrazáku, tak udělej to samý.“

Frank si olízl rty, chtěl něco říct, ale nakonec mlčel a prostě jen postupoval dál, kontroloval každý roh, každou skříňku.

* * *

Hank sbíhal ze schodů, ani se nedíval. Bral je po třech. Jedna cesta nahoru po nich mu stačila, aby si pamatoval, jestli nebyl nějaký schod narušený nebo kratší. Nezakopl, nespádl, seběhl dolů a informoval policisty o tom, aby nikoho nepouštěli ven. A ani dovnitř. Už vůbec ne v případě, že by se jednalo o zástupce asijské komunity. Pokud ano, mají ho rovnou zadržet. Nikdo se neptal, nikdo neměl čas se divit, protože Hank už zahýbal za roh. Požárního schodiště si všiml, už když přijížděli. Vždy rekognoskoval terén, aby měl dokonalý přehled o tom, v jakém prostředí se nachází a kde jsou únikové cesty. Anebo místa, kde by mohl získat výhodu.

Žebřík z požárního schodiště nebyl spuštěn.

Pohlédl vzhůru.

Na schodišti nikdo.

Vzhledem k tomu, že mnoho jiných variant nepřipadalo v úvahu, vyskočil na žebřík a stáhl ho dolů.

Uprchlík byl na střeše, Hank o tom nepochyboval. Možná tam měl jinou únikovou cestu, lepší arzenál, nebo prostě něco, o čem si myslel, že mu zajistí útěk před policií.

Opatrně prošel kolem okna, kudy se uprchlík dostal ven. V bytě stále ještě panovala tma.

Hank z nejvyššího bodu vyhlédl nad okraj střechy. Neobtěžoval se pořváváním toho, že je od policie. Nechtěl vyrušit uprchlíka, chtěl ho chytit, překvapit.

Na střeše nenašel nikoho. Objevil však něco jiného. Počínající požár. A v tu chvíli mu došlo, že tomu, kdo utekl vůbec nešlo o to zmizet, ale zahladit stopy.

Oheň zatím planul slabý, ale skleník každou chvíli chytne pořádným plamenem. Měl tam dost podpalového materiálu.

Hank se chystal vrátit do budovy pro hasicí přístroj, když se ozval výstřel.

Larisa se dostala dovnitř.

Vyhoupł se na střechu a jeho těžké boty dopadly na rovný povrch.

Jako na povel ze skleníku vyšlehl plamen, který snad ve stejnou chvíli následoval výkřik.

Hank si spočítal, s jakou pravděpodobností tam něco bouchne, a rozhodl se, že lidský život za riziko stojí. I když je to podle všeho život pěstitele drog.

Prorazil dveře skleníku, jehož střecha už pomalu začínala hořet plamenem. Dřevěná konstrukce si o to říkala. Jako kdyby ji kupovali s tím, že ji bude v případě nutnosti snadné podpálit. Rostliny uvnitř byly našťestí čerstvé a dobře nehořely.

Korejce ležel na zemi. Držel se za obličej. Přidušeně křičel. Malá plechovka s benzinem ležela vedle něj. Hank se jí chopil. Snažil se nevylít ani kapku. Vyhodil nádobu ven. Udělal si představu o tom, co se stalo. Korejce chtěl rostliny zapálit, ale všechno hořelo pomalu. Chtěl tomu pomoci. Přidal benzín. A jak to chytlo, zážeh mu vylétl rovnou do obličej. Moc chvátal. Snažil se postupovat rychle. A zbrkle.

Hank se vrátil do skleníku. Korejce se snažil postavit. Podle všeho se mu vrátilo dost síly, aby se pokusil utéct. Hank jej jedinou ranou na solar poslal zpátky k zemi, pak jej sebral a vynesl ven, aby mu nehrozilo žádné nebezpečí. Plameny celou scénu ozařovaly zajímavým, mihotavým světlem, které vytvářelo stíny jako z psychedelického filmu, hlavně díky specifickým a velkým listům rostlin, které se podařilo ve skleníku vypěstovat.

Hank se potil, ani si toho nevšiml. Na to, co se chystal udělat, si ale sundal sako. Zbraň mu visela v podpažním pouzdře. Ale tu nepotřeboval. Chtěl jen trochu volnosti pro ruce. Chytil skleník za nepřiliš bytelnou kostru. Zapřel všechny svaly, co měl. A pak hořící konstrukci prostě strhl na bok. Jako kdyby nic nevážila, jako kdyby byla z papíru. Plameny se nesly vzduchem jako při zvláštní ohnivě show. Konstrukce se lámala a jednotlivé tyče a průhledné folie na sebe padaly. Zvláštní domeček z karet. Dál hořely stoly s květináči, hořely i některé rostliny. Hank použil sako k dohašení.

Poslední plamen zmizel.

Na zemi se povalovaly pytle se sušenou marihuanou. Ta by hořela o něco lépe, ale k tomu už se amatérský žhář nedostal.

Detektiv stál a díval se na doutnající trosky. Ne, oheň už se nerozšíří.

Ani se moc nezadýchal. Otočil se ke Korejci, který se belhal po střeše ve snaze uniknout. Dech už se mu podařilo popadnout, ale obličej měl vážně popálený. Motal se.

Hank se za ním pomalu vydal.

Pěstitel si uvědomil, že ho policista sleduje. Z kapsy vytáhl vystřelovací nůž.

Detektiv neřekl ani slovo, nezastavil se.

Korejce proti němu zaujal postoj, který by se snad dal nazvat bojovým. Na obličejí mu vyskákaly puchýře. Benzín mu musel chrstnout do obličejí a popálil ho skutečně zle. Jedno oko měl celé začernalé, ale nezdálo se, že by shořelo, odneslo to víčko.

Ruka s nožem se prohnala vzduchem jako miniaturní meč.

Hank nezpomalil.

Korejce nesahal detektivovi snad ani po prsa, váhu mohl mít tak třetinovou. Žádný soupeř. Ani s nožem.

Zbraň znovu zasvištěla vzduchem. Korejcovo zápěstí narazilo na Hankovu dlaň. Detektiv nůž útočnickovi snadno vykroutil ze sevření. Něco prasklo. To ani nezamýšlel. Korejce řval bolestí. Nůž zacinkal o střechu. Hank zkroutil muži i druhou ruku. Nasadil mu želízka jen na zdravou. Druhé oko pout přídělal k trubce u vývodu klimatizace.

I přes hluk města oba uslyšeli další výstřel.

Hank shlížel na hromádku neštěstí lkající na zemi, volnou ruku zkroucenou v nepřírozeném úhlu. Korejce ronil slzy jako malý chlapec, který byl neprávem obviněn z něčeho, co neprovedl, a cítí křivdu, která jinak než se slzami ven nemůže. Už nepředstavoval

nebezpečí a při pohledu na něj se dalo jen těžko uvažovat, že by kdykoli nebezpečný byl.

Detektiv beze slova odešel. Stejnou cestou, jakou se na střechu dostal – po požárním schodišti.

V patře, kde Korejci žili, opatrně nakoukl do okna. Situace se zdála klidná. Na zemi ležela mrtvola, blíž k němu pak svázaná žena, a nejdál další mrtvola s otevřenou lebkou.

„Jdu oknem dovnitř!“ zavolal varovně. I přesto na něj jeden z policistů namířil zbraň. Joe mu hned dal najevo, ať ji skloní. Frank ji raději uklidil do pouzdra a zajistil.

„Utekl ti?“ zeptala se Larisa, která vycházela z ložnice.

„Čeká nahoře. Snažil se tam zapálit skleník s marihuanou.“

„Dobrá práce,“ pochválila partáka. „Asi jsme narazili na skupinu dealerů. Místo ložnice mají jednu velkou laboratoř a sklad. Marihuana je fajn, ale to, co je v pokoji vedle, to je teprve terno.“

„Nějaké ztráty?“ zajímal se Hank.

Larisa zavrtěla hlavou. „Jenom na jejich straně.“

Hank vlezl dovnitř a znovu se podíval na mrtvá těla. Pak kývl hlavou. „Ten nahoře bude potřebovat záchranku.“

Seržantka se na něj podezřívavě podívala. „Záchranku, nebo pohřebák?“

„Záchranku. Měl měkké kosti.“

Larisa zvedla oči v sloup a dál to nekomentovala. Místo toho řekla: „Stejně je to docela zajímavý, co?“

„Že jsme zaklepali kvůli svědectví a odhalili drogové doupě?“

„Tak teď už ale čteš myšlenky!“

FARMA ZRŮD

„Ne, jen mi to přijde taky zajímavé. Taková náhoda.“

„To teda.“

„Anebo tvoje milenka žila v hodně špatné čtvrti a v hodně špatné společnosti.“

Larisa si odfrkla.

Zvenku se ozval hluk sirén.

„A hele, posily jsou konečně tady,“ neodpustila si kyselou poznámku.

„Jdeme zkusit další byty?“

„Doufám, že to bude klidnější,“ odtušila Larisa.

„I tak tohle bude kurva dlouhej večer.“

PÁTEK, VEČER

Když Hanka našli, seděl na zemi, Larisinu hlavu v klíně. Ani se nepohnul.

„Hanku?“

Nepodíval se, kdo mluví. Bylo mu to jedno.

„Hanku?“

Neodpověděl.

Někdo mu položil ruku na rameno. „Co se stalo?“

Neodpověděl.

„Larisa...“ Otázka zůstala nevyřčená.

Hank pohladil parťáčku po hlavě. Stáhl jí vlasy tak, jak to dělávala sama, aby jí nepadaly do očí. Odhalila se díra, kudy kulka pronikla do mozku. Nevyteklo ani moc krve. Překvapivě málo. Nebylo se čemu divit.

„Hanku? Larisa je...“

„Je mrtvá,“ pronesl klidným hlubokým hlasem.

„Ale kdo...“

„Já jsem ji zabil.“

„Ale ty přece... Tohle všechno...“

„Já jsem ji zabil,“ trval na svém.

„Tys ji—“

„Každý čin, který uděláme, vede k nějakému důsledku.“

„Cože?“

„Každá akce, má svou reakci.“

„To chápu, ale—“

„A já jsem to neviděl.“

„Co jsi neviděl?“

FARMA ZRŮD

„Tu reakci. Akci jsem způsobil, ale reakci už jsem neviděl.“

„Nemůžeš přece—“

„Nemůžu, ale pak umírají lidé. Pak umírají lidé...“
Znovu Larisu pohladil. V očích se mu nezaleskla jediná slza. V očích zůstával klidný. Uvědomoval si přítomnost dalších lidí, dokonce slyšel, jak někdo zvrací. Nereagoval na to. Místo toho jen dál seděl a přemýšlel o tom, co podnikne. A jestli mu to vůbec dovolí.

Přemýšlel o pomstě?

Určitě.

Přemýšlel o spravedlnosti?

Nebyl si tak jistý.

ÚTERÝ, RÁNO

„Začínám si říkat,“ hodila Larisa unaveně nohy na stůl a v rukou žmoulala hrnek s kávou ze Starbucks, který ji příjemně hřál, „že bych si nejdřív každou ženskou měla projet systémem, než s ní vlezu do postele.“

„Rozhodně by to bylo dobrý ze zdravotního hlediska,“ utrousil Marcus, který celou noc dával dohromady záznamy z bezpečnostních kamer a měl toho už plné zuby. Potřeboval moře záznamů aspoň trochu zúžit na konkrétní dobu, kterou na kamerách prohledávat.

„To jsem neslyšela,“ neměla Larisa ani sílu zvýšit hlas.

„Na místě činu se už nic dalšího nenašlo,“ oznamoval Mario, který si uklízel věci.

„Jo, to jsem ani nečekala.“

„Otisky má teď Rachel, projíždí databázi, ale shoda nejspíš bude jen s obětí. A možná s váma, seržantko.“

Larisa se na Maria podívala přes víčko svého teplého nápoje. „Jestli jsi jí bral otisky i z prsou, tak určitě.“

Mario zvedl ruce v obranném gestu. „Jenom jsem chtěl říct, že moc různých otisků jsem nenašel.“

„Jo, je mi to jasný,“ mávla nad tím Larisa rukou. „Tý jo, nevím, čím to je, ale jak tu není Stanley, je tu docela klid.“

Marcus se na ni překvapeně podíval.

Mario zvedl obočí.

Larisa si odfrkla. „Hele, jsem unavená, vyšetřuju případ své milenky, snad ještě mám právo sem tam říct nějakou píčovinu. A jo, omlouvám se, tohle bylo dost neuctivý. Kdes byl?“ Otázku směřovala na Hanku, který se zrovna objevil v zasedačce.

„Močit,“ odpověděl krátce.

„To roboti dělají?“ rýpla si.

„Zeptej se Asimova.“

„Ale ten je—“ protestoval Mario.

„Mrtvej,“ dokončila za něj Larisa. „Tohle je humor v Hankově podání. Je celkem náročný si na to zvyknout. Ale necháme těch keců, ať jsme trochu produktivní. Služba nám ještě neskončila, přátelé, a informací, co máme, je celkem málo. Hanku?“

Detektiv se posadil na volnou židli vedle Larisy, a než začal, ještě se napil vody. „Totožnost oběti je známá. Jmenovala se Sugar Styles.“

„Zní to jako striptérka,“ ozval se Marcus.

„Nejsi daleko od pravdy,“ povzdechla si Larisa.

„Jméno není pseudonym, je to její skutečné registrované jméno,“ pokračoval Hank. „Věk dvacet pět let, narozena třináctého ledna. Studovala v poslední době několik vysokých škol, ani jednu nedokončila. Má již několik trestních záznamů, všechny spojené s prostitucí. Oběť si přivydělávala jako společnice.“

„Prostě kurva,“ ucedila Larisa.

„Několikrát byla zatčena, když ji pochůzkáři našli při vykonávání služeb na veřejnosti. Školy si pravděpodobně financovala z téhle činnosti. Styles se podle všeho pohybovala v zajímavé společnosti, protože některá zatčení souvisela s významnými jmény místní smetánky.“

„Holka měla styl,“ napila se Larisa z kelímku.

„Zaráží mě ta spousta škol, které nedokončila. Bylo jich pět, to není málo.“

„A co jako?“

„V záznamech je uvedeno její IQ. Viděla jsi ho?“

„Neviděla.“

„Oběť byla nadprůměrně inteligentní. Přesto nedokázala dokončit žádnou školu, prodávala se za peníze.“

„Oukej, a co mi jako chceš naznačit?“

„Že se nudila. Neustále zkoušela nové výzvy, navíc se dostala k lidem, kteří toužili po jejích službách. A tohle pro ni byla zajímavá hra. Sbalit policistku, dostat z ní informace a pak se o ně podělit s těmi, kdo si zaplatili. Navíc působila v divadelní společnosti.“

„O tom mi něco říkala, že bych se prej měla jít na její vystoupení podívat. Improvizace, nebo tak něco,“ doplnila Larisa informaci z vlastní paměti. „Ale proč by to mělo bejt zajímavý?“ posadila se Larisa tak, aby měla nohy na zemi. Kelímek položila na stůl a zaměřila se na Hanku.

„Měla určité herecké nadání, které by se dalo využít v praxi.“

„Co tím naznačuješ?“

„Je to jen dohad.“

„Taky mám ten pocit.“

„Ale vzhledem k tomu, v jaké společnosti se mnohdy pohybovala, si ji mohl sem tam někdo najímat na nějakou tu práci.“

„Jako například?“

„Jako například na to, když z někoho potřebovali něco dostat.“

„To mi chceš říct, že na mě byla celou dobu nasazená?“